

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.934 van 8 januari 2004
in de zaak A. 73.237/VII-15.204.**

In zake : Peter VERMEIREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Peter VERMEIREN op 12 februari 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 12 december 1996 waarbij zijn beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 29 mei 1996 houdende, eensdeels, aktename van het houden van 24 volwassen struisvogels aan de Heieindweg 12 te Wuustwezel (Loenhout), en, anderdeels, weigering van aktename om op hetzelfde adres 600 af te mesten jonge struisvogels te houden, slechts gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt gewijzigd in de zin dat eveneens akte wordt genomen van het houden van 70 af te mesten jonge struisvogels, maar de gevraagde aktename voor het overige wordt geweigerd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 6 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. HENDRIKX die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat I. VANDEN BON die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker exploiteert een veeteeltinrichting aan de Heieindweg te Wuustwezel. De exploitatie bestaat onder meer uit het kweken en vetmesten van struisvogels.

1.2. Door artikel 7.1.1.5. van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) wordt de bij Vlarem I gevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen gewijzigd. Luidens de nieuwe indelingsrubriek 9.3.2. zijn inrichtingen waarin struisvogels en/of emoe's worden gefokt of gehouden voortaan vergunningsplichtig.

1.3. Overeenkomstig artikel 16, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en artikel 38 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) dient de exploitant van een inrichting die na haar inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt door aanvulling of wijziging van de indelingslijst binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de datum van inwerkingtreding van die aanvulling of wijziging, een vergunningsaanvraag in te dienen. Over die aanvraag wordt uitspraak gedaan door de bevoegde overheid die in voorkomend geval een volledig of gedeeltelijk positieve beslissing bij wege van akteneming verleent, geldend als vergunning.

Op 30 januari 1996 dient verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag in tot aktename van het houden van 24 volwassen en 600 af te mesten jonge struisvogels.

1.4. Met een besluit van 29 mei 1996 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen akte, geldend als vergunning voor een termijn van vijf jaar, van het houden van 24 volwassen struisvogels. Er wordt daarentegen geen akte genomen van het houden van 600 af te mesten jonge struisvogels.

1.5. Met een op 16 juli 1996 gedagtekend schrijven stelt verzoeker bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling beroep in tegen hogervermeld besluit van 29 mei 1996. In zijn beroepschrift doet verzoeker geen concrete aanspraken gelden.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

a. Op 30 augustus 1996 verleent de administratie Gezondheidszorg een gunstig advies over de aanvraag "mits een ecologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd en aanvaard wordt door de Vlaamse Landmaatschappij".

b. Het advies van 9 september 1996 van de afdeling Stedenbouwkundige vergunningen is eveneens gunstig. De inrichting blijkt namelijk gelegen te zijn in een gebied dat volgens het gewestplan Turnhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, bestemd is tot landschappelijk waardevol agrarisch gebied en tevens binnen een bijzonder plan van aanleg, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24 augustus 1960, dat voorziet in de bestemming landelijke zone.

c. Op 17 september 1996 adviseert de Vlaamse Landmaatschappij om akte te nemen van slechts 60 struisvogels, waarvan 3 ouderdieren en 57 slachtdieren. Aan dat voorstel gaan de volgende beschouwingen vooraf :

"Overwegende dat het bestreden besluit een aktenaam in het kader van artikel 38 van VLAREM I betreft, i.v.m. vergunningsplichtig geworden inrichtingen; dat dit struisvogels betrof; dat er volgens aanvrager op 01/08/1995 in totaal 624 struisvogels op deze inrichting waren, waarvan 24 volwassen struisvogels en 600 'meststruisvogels'.

Overwegende dat uit de aangifte bij de Mestbank betreffende de bedrijfs-situatie 1995 blijkt dat er op 31/12/1995 op deze inrichting plaats was voor het houden van 60 struisvogels; dat m.a.w. kan verondersteld worden dat er maximaal 60 struisvogels op deze inrichting konden gehouden worden in 1995; dat bovendien eveneens blijkt uit de aangifte bij de Mestbank voor de bedrijfssituatie 1995 dat de gemiddelde bezetting van deze inrichting, voor wat struisvogels betreft, 8 struisvogels was; dat er dus ernstige twijfel rijst over het waarheidsgehalte van de gemelde 624 struisvogels.

Overwegende dat in het kader van vergunningsaanvragen en op basis van technisch-wetenschappelijke criteria door de Mestbank gerekend wordt met een mestproductie voor struisvogels die als volgt verdeeld is :

kuikens (0-3 maand) :	1,68 kg P_2O_5 /jaar
slachtdieren (3-14 maand) :	4,50 kg P_2O_5 /jaar
ouderdieren (> 14 maand) :	10,35 kg P_2O_5 /jaar

Overwegende dat derhalve de gemelde 624 struisvogels een mestproductie vertegenwoordigen van 3.200 kg P_2O_5 op jaarbasis (overeenkomstig op jaarbasis gemiddeld 24 ouderdieren, 150 kuikens van 0-3 maand en 600 slachtdieren).

Overwegende dat deze 624 dieren zouden gehouden worden in een weide met een oppervlakte van +/- 1 ha; dat rekening houdende met een bemestingslimiet van 170 kg P_2O_5 per hectare dit overeenkomt met een mestafzetmogelijkheid van 170 kg P_2O_5 op jaarbasis; dat het houden van 624 struisvogels op een dergelijke weide dus milieukundig onverantwoord is; dat eveneens voor een goede bedrijfsvoering en rekening houdende met het dierenwelzijn het onverantwoord zou zijn om 624 struisvogels op een oppervlakte van 1 ha te houden.

Overwegende dat rekening houdende met de aangifte van deze inrichting bij de Mestbank er maximaal akte zou kunnen verleend worden voor het houden van 60 struisvogels; dat dit binnen deze inrichting normale bedrijfsvoering zou overeenkomen met 3 ouderdieren en 57 struisvogelslachtdieren".

d. De afdeling Milieuvergunningen stelt op 25 september 1996 voor om het beroep dat verzoeker heeft ingesteld gedeeltelijk gegrond te verklaren. Naast het in het beroepen besluit vermelde aantal volwassen struisvogels, zou bijkomend akte genomen kunnen worden van 70 af te mesten jonge struisvogels. Dat voorstel is gebaseerd op de volgende bevindingen :

"6.TABELMATIGE OMSCHRIJVING VAN DE VEEHOUDERIJ :

Overwegende dat op huidige inrichting 24 volwassen struisvogels als fokmateriaal aanwezig zijn, waarvan 16 hennen en 8 hanen; dat elke hen gemiddeld 50 eieren produceert; dat bij het uitbroeden gemiddeld 25% verloren gaat, zodat 600 vogels uiteindelijk kunnen afgemest worden tot slachtrijpe

dieren (leeftijd van 1 jaar tot 14 maanden); dat nochtans op het ogenblik van het onderzoek op de inrichting volgende dierenbezetting reëel aanwezig was :

DIEREN PLUIMVEE struisvogels	AANVRAAG	WERKELIJKE TOESTAND	MEST kg P ₂ O ₅ /d/j	NODIGE m ² opp./dier
ouderdier	24 d (> 14 m.)	24 (16 hennen + 8 hanen)	x10,35 = 248,4 kg P ₂ O ₅	200 m ² / broeddier = 4.800 m ²
Slachtdieren	600 d (3 m.-14 m)	50 d (6 m.) 40 d (3m.-4,5 m.)	x 4,5 = 405 kg P ₂ O ₅	100 m ² / slachtdier = 9.000 m ²
kuikens	(0-3 maand)	80 dieren	x 1,68 = 134,4 kg P ₂ O ₅	gehouden in stallen
totaal	24 d. + 600 d.	24+90+80	787,8 kg P ₂ O ₅	13.800 m ²

(...)

7. VERDELING VAN DE DIEREN EN MEST OVER DE
VERSCHILLENDE STALLEN :

(...)

8. VERSLAG ONDERZOEK :

(...);

Overwegende dat betrokken exploitant voorafgaandelijk een overeenkomst heeft afgesloten op 14 mei 1995 om 70 struisvogelkuikens groot te brengen tot op de leeftijd van 12 maanden als aanlooperperiode; dat achteraf dezelfde exploitant nog 24 volwassen struisvogels heeft aangekocht vóór 01/08/1995 (waarvan de factuurdatum later dateert) om zelf struisvogels te kweken en af te mesten zoals voldoende werd weergegeven in voorgaande overwegingen; dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de gevraagde aktenaam slechts gedeeltelijk toe te staan op basis van de aangetoonde bewijsstukken van het aantal dieren dat op 1/8/1995 aanwezig was".

e. Door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt op 27 september 1996 voorgesteld om het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en het beroepen besluit te wijzigen waardoor tevens akte wordt genomen van het houden van 70 af te mesten jonge struisvogels.

Ter zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie heeft verzoeker een toelichtende nota neergelegd. In die nota stelt verzoeker onder meer dat op 1 augustus 1995 29 volwassen en 70 jonge struisvogels op de inrichting gehouden werden. Om te dienen als bewijs voor die feitelijke toestand heeft verzoeker bij zijn nota een afschrift gevoegd van een overeenkomst met EURATCO RANCH voor de levering van 70 struisvogelkuikens op 14 mei 1995 en een afschrift

van een op 24 december 1995 gedateerde factuur met betrekking tot de verkoop van 29 volwassen struisvogels die reeds in juni 1995 geleverd zouden zijn.

1.7. Met een besluit van 12 december 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling wordt het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen het besluit van 29 mei 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen gedeeltelijk gegrond verklaard. Het beroepen besluit wordt gewijzigd in die zin dat tevens akte wordt genomen van het houden van 70 af te mesten jonge struisvogels. Voor het resterende -zijnde nog 530 jonge struisvogels- blijft de gevraagde aktenaam echter geweigerd.

De motivering van deze beslissing stemt overeen met het advies van de afdeling Milieuvergunningen weergegeven sub 1.6.d;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 23, § 2, 24, § 2 en 25, § 1, van het milieuvergunnings-decreet van 28 juni 1985 en van de artikelen 38, 52, 3°, 4° c en 5° a en 74 van Vlare I,

"doordat beroeper luidens de ingediende aanvraag vergunning heeft gevraagd voor 24 volwassen en 600 jonge struisvogels.

En doordat beroeper tegen de beslissing van de bestendige deputatie waarbij hem enkel de 24 volwassen vogels werden toegestaan, beroep heeft ingesteld bij de minister op 18 juli 1996.

En doordat het ministerieel besluit dat uitspraak doet over dit beroep, de datum draagt van 12 december 1996, doch pas werd genotificeerd bij aange-tekend schrijven dd. 6 februari 1997.

Terwijl de minister volgens de in hoofding van het middel aangehaalde decretale en reglementaire bepalingen beschikt over een dwingende termijn van vijf maand en tien dagen, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep, om over het beroep te oordelen en dit aan beroeper te notificeren, bij gebreke waarvan beroeper een stilzwijgende vergunning heeft bekomen.

En terwijl het stelsel van de stilzwijgend verworven milieuvergunning volgens de Raad van State ook geldt ingeval het gaat over een inrichting die een aanvraag indient volgens de vereenvoudigde vergunningsprocedure van artikel 16 van het milieuvergunningsdecreet, zoals in casu (zie R.v.St. n.v. BADIGO, nr. 46. 638, 24 maart 1994).

En terwijl het bestreden besluit in casu pas aan beroeper werd genotificeerd bij schrijven dd. 6 februari 1997, dus ruim buiten de maximale termijn van vijf maand en tien dagen te rekenen vanaf de ontvangst van het administratief beroep op 19 juli 1996 (zie desbetreffende het bestreden besluit zelf op pagina 2).

En terwijl het omwille van de rechtszekerheid behoort dit laattijdig genotificeerd ministerieel besluit uit het rechtsverkeer te verwijderen";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt reageert :

"Verzoeker gaat er volledig ten onrechte van uit dat hij beschikt over een stilzwijgend verworven milieuvergunning wegens laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissing van 12 december 1996.

De bestreden beslissing werd hem wel degelijk binnen de dwingende termijn van vijf maand en tien dagen te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep ter kennis gebracht.

Het beroep van verzoeker gedateerd 16 juli 1996 werd ontvangen op het Kabinet van de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu op vrijdag 19 juli 1996.

Het bestreden besluit dateert van donderdag 12 december 1996 en werd ter kennis gebracht van verzoeker bij middel van ter post aangetekend schrijven op datum van dinsdag 17 december 1996.

De brief bestemd voor verzoeker zelf als exploitant werd inderdaad verkeerdelijk geadresseerd aan diens vroegere adres Neervenweg 118.

De brief daarentegen bestemd voor 'het comitee VGV VERMEIREN Peter' werd blijkens stuk 12, zijnde het verzendingsbewijs van de aangetekende kennisgeving wel degelijk naar het adres Heieindweg 12 verstuurd. De brief kon geldig en tijdig besteld worden aan verzoeker en kwam niet onbesteld terug bij de diensten van AMINAL.

Verzoeker kon naar behoren kennis nemen van het Ministerieel Besluit én bovendien tijdig (ingediend 12 februari 1997) een annulatieberoep instellen.

Op zijn verzoek werd hem nog een exemplaar van de bestreden beslissing overgemaakt bij brief van 6 februari 1997. Dat hem overeenkomstig zijn vraag hiertoe -voor de tweede maal- een exemplaar werd toegezonden van de bestreden beslissing kan onmogelijk als bewijs voor zijn stelling gelden als zou hem de eerste zending niet hebben bereikt";

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"In de memorie van antwoord ontkent tegenpartij niet dat in dit geval beroeper inderdaad een stilzwijgende milieuvergunning heeft bekomen, en dat deze regeling ook geldt ingeval het gaat over een inrichting die een aanvraag indient volgens de vereenvoudigde vergunningsprocedure van artikel 16 van het milieuvergunningsdecreet, zoals in casu (zie R.v.St. n.v. BADIGO, nr. 46.638, 24 maart 1994).

Tegenpartij betwist wel dat de notificatie van het bestreden besluit zou zijn gebeurd per aangetekend schrijven dd. 6 februari 1997, en beweert dat dit reeds zou zijn geschied bij brief dd. 17 december 1996.

Daartoe wordt in de memorie van antwoord verwezen naar het administratief dossier, en in het bijzonder de stukken nrs. 11 a en b.

De betekening van het bestreden besluit aan beroeper zou inderdaad verkeerdelijk gebeurd zijn op een adres Neervenweg 118, doch dezelfde dag zou nog een afzonderlijke notificatie zijn gebeurd aan 'het comitee VGV VERMEIREN Peter', ditmaal wél op het exploitatieadres aan de Heieindweg 12.

Deze laatste aangetekende zending zou nooit onbesteld teruggekomen zijn bij de diensten van AMINAL.

Na consultatie van het administratief dossier, kan beroeper daar het volgende op antwoorden.

Beroeper kan allereerst uitdrukkelijk bevestigen laatstvermelde zending NOOIT te hebben ontvangen.

De plaatselijke Postdiensten bevestigen overigens dat dergelijke zending nooit op 18 december 1996, noch op enige andere datum, aan beroeper werd aangeboden.

De bewering van tegenpartij, dat de AMINAL-diensten deze zending nooit terug in retour zouden ontvangen hebben, is derhalve niet geloofwaardig.

Het bedrijf van beroeper heeft overigens geen 'comitee VGV', zodat het maar zeer de vraag is of dergelijke zending wel geldig k n afgeleverd worden.

Wat bovendien zeker is, is dat dit 'comitee' niet beschouwd kan worden als 'exploitant' van de inrichting, in de zin van artikel 52, 4  c van het Vlarem I-besluit, zodat dergelijke notificatie minstens niet rechtsgeldig is.

Het administratief dossier wijst overigens uit dat ook de notificatiebrief aan voormeld 'comitee VGV' gericht is aan het verkeerde adres Neervenweg 118 (zie stukken 11 a administratief dossier).

Enig 'bewijs' dat beroeper ooit de aangetekende zending dd. 17 december 1996 zou bereikt hebben, is derhalve niet voorhanden.

Men kan zich overigens afvragen waarom het GEWEST de ministeri le besluiten die uitspraak doen over administratieve beroepen niet notificeert 'tegen ontvangstbewijs', mogelijkheid die door voormeld artikel 52, 4  c van het Vlarem I-besluit wordt voorzien.

In elk geval levert het administratief dossier dus niet het bewijs dat het bestreden besluit per aangetekende zending op 17 december 1996 aan beroeper zou zijn genotificeerd, integendeel";

2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie de nadruk legt op de rechtszekerheid van de vergunningsaanvrager;

2.1.5.1. Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van het administratief dossier en uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij het beroepschrift van verzoeker heeft ontvangen op 19 juli 1996 en dat het bestreden besluit werd genomen op 12 december 1996, dit is binnen de door artikel 23,   2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift;

2.1.5.2. Overwegende dat artikel 25,   1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt wat volgt :

"Wanneer binnen de vastgestelde of de verlengde termijn geen uitspraak is gedaan, wordt de vergunning geacht te zijn bekomen en mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectorale voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn";

dat hieruit volgt dat, enkel wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn bekomen;

2.1.5.3. Overwegende dat nergens in het milieuvergunningsdecreet een termijn is vastgelegd om de beslissingen in beroep aan de exploitant te betekenen; dat de decreetgever in artikel 24, § 2, van hetzelfde decreet heeft bepaald dat de Vlaamse regering de wijze regelt waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld; dat also in het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), in het bijzonder in de artikelen 50, 4°, c, en 52, 4°, c, de betekeningstermijn van tien kalenderdagen werd vastgelegd; dat nergens in dat reglement aan het overschrijden van die termijn gevolgen worden vastgeknoopt, ook niet in de gevallen waarin de beslissingstermijn in beroep krachtens het milieuvergunningsdecreet een vervaltermijn is; dat aldus de Vlaamse regering de betekeningstermijn in geen enkel geval als een vervaltermijn heeft beschouwd en a fortiori nergens heeft bepaald dat de overschrijding van die termijn het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning tot gevolg heeft; dat overigens de Vlaamse regering dit ook niet vermocht te doen; dat het bepalen van een vervaltermijn een gewichtige aangelegenheid is, zeker wanneer het verstrijken van de termijn ertoe leidt dat de vergunning stilzwijgend wordt verkregen; dat dit des te meer geldt in milieuzaken waarvan de economische, sociale en ecologische impact niet mag worden onderschat; dat het milieuvergunningsdecreet, noch de voorbereidende werkzaamheden ook maar enige aanwijzing bevatten dat de decreetgever de rechtsgeldigheid van een conform artikel 23, § 1, van het milieuvergunningsdecreet genomen beslissing en meteen de rechtstoestand van de vergunningsaanvrager wenste te laten afhangen van de tijdigheid van de betekening van die beslissing -die uiteindelijk niet meer is dan het feitelijk meedelen van een bepaalde rechtssituatie- waardoor een tijdige en expliciet negatieve beslissing van een orgaan dat door hem speciaal met een beslissingsbevoegdheid is bekleed en dat zijn beslissing slechts neemt na een procedure die moet toelaten de in het geding zijnde belangen zo optimaal mogelijk te verzoenen, wordt omgezet in een stilzwijgende positieve beslissing, tegen de wil in van dit orgaan en mogelijk in strijd met allerlei normering op het vlak van het leefmilieu en de ruimtelijke ordening; dat het in artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalde dan ook niet zover reikt dat daarin een rechtsgrond zou kunnen worden gevonden om aan het overschrijden van de betekeningstermijn van een in beroep genomen beslissing een vervaltermijn vast te knopen; dat, zoals reeds gezegd, de Vlaamse regering dat ook niet heeft gedaan; dat het gebrek in de betekening van de tijdig genomen beslissing voor verzoeker dan ook geen stilzwijgende vergunning heeft opgeleverd; dat gelet op het voorgaande, verzoeker zich ook niet op goede gronden kan beroepen op het rechtszekerheidsbeginsel;

2.1.5.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel ongegrond is, zonder dat onderzocht moet worden of het bestreden besluit al dan niet regelmatig aan verzoeker werd betekend via de eerste aangetekende zending van 17 december 1996;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht der bestuurshandelingen, en de schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur,

"Doordat het bestreden besluit aan beroeper de milieuvergunning bij wege van aktename deels weigert, daarbij stellende dat de 'aangetoonde bewijsstukken' zouden uitwijzen dat op het ogenblik van de inwerkingtreding van de gewijzigde indelingslijst op het bedrijf slechts 24 volwassen en 70 jonge struisvogels zouden gehouden worden.

Terwijl deze motivering geen steun vindt in de feiten, en het bestuur beroeper nooit heeft uitgenodigd om 'bewijsstukken' te leveren aangaande het aantal dieren dat op voormeld tijdstip werd gehouden op het bedrijf.

En terwijl deze bijkomende informatie, die nochtans blijkbaar belangrijk was bij het onderzoek van het dossier, zelfs niet aan beroeper is gevraagd ter hoorzitting voor de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, en zulks nochtans de gelegenheid bij uitstek was om hierover duidelijkheid te scheppen.

En terwijl het bestuur aldus is tekort geschoten in haar plicht tot 'zorgvuldigheid bij de feitenvinding' (zie LAMBRECHTS, W., 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in OPDEBEEK, I., 'Algemene beginselen van behoorlijk bestuur', Antwerpen, Kluwer, 1993, p. 35), als gevolg waarvan beroeper niet voldoende in de gelegenheid is gesteld om de noodzakelijke aanvullende gegevens aan het bestuur te bezorgen";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

"Verzoeker heeft de hoorzitting van 27 september 1996 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie grondig voorbereid en hij heeft hiertoe een aantal stukken voorgebracht, meer bepaald een toelichtende nota met een aantal bijlagen.

In de toelichtende nota stelt verzoeker zelf dat op 1 augustus 1995 de volgende (pluim)dieren aanwezig waren op het bedrijf :

- 70 struisvogelkuikens
- 29 volwassen vogels

De bijlage 1 bij de toelichtende nota van verzoeker betreft een faktuur met als datum 24 december 1995 m.b.t. de aankoop van 29 struisvogels. Dat deze zouden geleverd zijn in de loop van juni 1995 is een vermelding die niet kan bewezen worden.

Een andere faktuur bevestigt de verkoop van 70 struisvogelkuikens van 15 dagen oud op datum van 14 mei 1995.

De aanvraag van 30 januari 1996 van verzoeker strekte tot aktename voor het houden van 24 volwassen struisvogels en 600 af te mesten jonge vogels.

Gelet op de door verzoeker zelf voorgebrachte stukken kon door de Minister akte worden genomen van het gevraagde aantal van 24 volwassen struisvogels. Wat het aantal struisvogelkuikens betreft, kon evenwel geen akte worden genomen van een aantal hoger dan dit toegegeven door verzoeker en bewezen door de faktuur van levering van 70 kuikens op 14 mei 1995.

Verwerende partij ziet niet in welke de aanvullende gegevens zouden zijn welke verzoeker nog bijkomend zou kunnen aangebracht hebben. De door verzoeker ingediende nota en bewijsstukken werden door hemzelf op de hoorzitting integraal verdedigd. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker laten verstaan dat nog aanvullende gegevens zouden bestaan hebben, wel integendeel. Verzoeker was heel goed op de hoogte van het feit dat het aantal dieren waarvan de aanwezigheid op zijn inrichting kon bewezen worden op datum van 1 augustus 1995 doorslaggevend was voor aktename, nu de Bestendige Deputatie de aktename voor het houden van de struisvogelkuikens in haar geheel had geweigerd op dit argument";

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Beroeper wordt door de minister vastgepind op het aantal van 70 jonge struisvogels, waarvoor aan de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie copie van een leveringscontract werd overgemaakt.

Beroeper verkeerde daarbij in de overtuiging dat het van bestuurswege enkel de bedoeling was dat beroeper zou aantonen wel degelijk over jonge dieren te beschikken op datum van 1 augustus 1995, en dat het niet de bedoeling was dat ook het precieze aantal zou aangetoond worden.

Daarbij weze herinnerd aan het feit dat het provinciebestuur helemaal geen akte had genomen van jonge dieren, hetgeen beroeper ertoe heeft bewogen om aan de hand van een leveringscontract te bewijzen dat hij wel degelijk jonge dieren aankocht, met name van de EURATCO RANCH te Donk/HERK-de-STAD.

Voorafgaand aan de datum van 1 augustus 1995, waren er echter wel degelijk meer jonge struisvogels op het bedrijf van beroeper aanwezig.

Ter staving voegt beroeper in bijlage nog copie van een leveringscontract voor 530 jonge dieren, voor de maanden mei/juni 1995.

Deze bijkomende informatie, die bestond en die blijkbaar belangrijk was bij het onderzoek van het dossier, werd aan beroeper echter niet gevraagd ter hoorzitting voor de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, hoewel zulks nochtans de gelegenheid bij uitstek was om hierover duidelijkheid te scheppen.

Had beroeper geweten dat van hem verlangd werd het aantal op zijn bedrijf aanwezige dieren te staven aan de hand van overtuigingsstukken, dan had hij ook dit document aan het bestuur kunnen overmaken, en had hij normaliter de aktename voor het gevraagde aantal dieren verkregen";

2.2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog benadrukt dat de vergunningverlenende overheid zich heeft beperkt tot het akteren van een momentopname zonder zich de moeite te getroosten om na te gaan of deze momentopname wel degelijk overeenkwam met de werkelijke toestand op het bedrijf het hele jaar door;

2.2.5. Overwegende dat verzoeker administratief beroep heeft ingesteld tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij slechts akte werd genomen van de "bestaande toestand", dit is volgens de motivering van dat besluit "het aantal struisvogels dat ten tijde van het vergunningsplichtig worden van de dieren effectief gehouden werd"; dat in hetzelfde besluit de adviezen aangehaald worden van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel en van de Vlaamse Landmaatschappij waaruit zou blijken dat er op de inrichting 24 volwassen struisvogels gehouden werden en waarin nog uitdrukkelijk wordt gesteld dat "niet kan worden ingegaan op het verzoek van de exploitant om meer dan het aanwezige aantal dieren te vergunnen om reden dat dit zou neerkomen op een uitbreiding (...) (die) niet bij toepassing van artikel 38 van Vlarem I kan vergund worden"; dat op grond van die motivering het voor verzoeker duidelijk moest zijn dat de beslissing tot weigering van aktenaam in essentie afhing van het bewijs dat kon geleverd worden omtrent het aantal struisvogels dat op 1 augustus 1995 op de inrichting aanwezig was; dat verzoeker, die niet betwist dat de vergunningverlenende overheid via de procedure bepaald bij artikel 38 van Vlarem I slechts akte kon nemen, geldend als vergunning, van het aantal dieren dat effectief op de inrichting werd gehouden op het ogenblik van het ontstaan van de vergunningsplicht, aldus ruimschoots in de gelegenheid werd gesteld om via de administratieve beroepsprocedure aan te tonen dat het voorwerp van de vraag tot aktenaam overeenstemde met de omvang van de inrichting ten tijde van het vergunningsplichtig worden ervan; dat verzoeker dan ook niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat hij in de overtuiging verkeerde dat het bestuur van hem enkel verlangde dat hij zou aantonen "wel degelijk over jonge dieren te beschikken op datum van 1 augustus 1995, maar het niet de bedoeling was dat ook het precieze aantal zou aangetoond worden"; dat wordt vastgesteld dat in zijn beroepschrift verzoeker geen concrete aanspraken heeft laten gelden en dat hij ter zitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie een toelichtende nota indiende met als opschrift "Redenen van beroep op de deelsweigering van vergunning met kenmerk 2/MV/MLAKT/9600000042/FL/IAN" waar verzoeker stelde :

"Op 1 augustus 1995 waren op het bedrijf aanwezig :
* 70 vogels ouder dan 3 maanden
* 29 volwassen vogels";

dat afgaande op die uitdrukkelijke verklaring en in acht genomen het gegeven dat wat de volwassen vogels betreft, verzoeker slechts vergunning had aangevraagd voor 24 volwassen struisvogels, de verwerende partij terecht met het bestreden besluit akte heeft genomen van 24 volwassen struisvogels en van 70 struisvogelkuikens; dat het

bij de memorie van wederantwoord gevoegde leveringscontract voor 530 struisvogel-
kuikens in de maanden mei/juni 1995 niet de onwettigheid van het bestreden besluit
kan meebrengen nu verzoeker heeft nagelaten het overigens niet gedateerd stuk ten
gepaste tijde aan de vergunningverlenende overheid te bezorgen en dit stuk de
verklaring die verzoeker in tempore non suspecto voor de Gewestelijke Milieuver-
gunningscommissie aflegde, tegenspreekt; dat, tenslotte, het niet aan de overheid
toekomt na te gaan of "deze momentopname wel degelijk overeenkwam met de
werkelijke toestand op het bedrijf het hele jaar door"; dat zo dit niet het geval was,
de vergunningaanvrager zelf aan de vergunningverlenende overheid nadere
toelichting diende te verstrekken en deze diende te onderbouwen met concrete
stukken; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste
van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht
januari tweeduizend en vier, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.